

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE



Secretariaat:

Bazarstraat 33 Den Haag Tel. 639871

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Barentzstr. 48 Den Haag tel. 637383

Zondaggroep I,
21 april 1963.

Goedenmorgen, vrienden.

Ik zou deze zondag dan allereerst willen wijzen op een paar punten, die voor uzelf ook belangrijk kunnen zijn.

U heeft gemerkt; dat er in onze wijze van werken en van actie wel enige verandering is gekomen. Dit kan betekenen, dat we de zondagmorgens ook niet meer kunnen voortzetten, zoals dat in het verleden het geval is geweest. Met het bestuur is hierover reeds een bespreking gevoerd. Maar u moet wel begrijpen dat wij op het ogenblik, dus eigenlijk reeds nu, allerhand andere invloeden zien optreden en dat deze ook op deze bijeenkomsten hun stempel kunnen drukken. Ik denk niet, dat dat vandaag het geval zal zijn en ik ben er ook van overtuigd, dat er op den duur een weg kan worden gevonden, waardoor zowel de hogere krachten als de programma-vorming enigszins tot hun recht komen. Ik vertel u dit nu reeds, opdat u zich niet erover gaat verbazen, indien vandaag of morgen ineens blijkt dat uw "zondag" anders is dan anders; of zelfs dat u zou horen aankondigen dat de "zondag" niet door gaat. Dat is dan inleidend. Ik hoop, dat u er allen nota van zult nemen.

Dan zullen we nu eens proberen om het een en ander na te gaan over die krachten, waarover ik spreek.

Het is natuurlijk mooi om te zeggen: Er is een cosmische kracht, die de aarde beroert; en deze kracht kan ontzettend veel doen. Maar een cosmische kracht is moeilijk te definiëren. En de betekenis ervan voor de mens wordt u wel uiteengezet, daarover worden voortdurend lessen gegeven. Maar de achtergronden, de krachten zelf, daarmee kun je wel een beetje moeilijkheden hebben.

Dan krijgen we allereerst: de kracht, die ons benadert, is - wanneer wij haar op de juiste wijze weten te ontvangen - voor ons de goddelijke Liefde. Het is de instandhoudende kracht van de cosmos, die alle waarden (positief en ook negatief) versnelt en daarin - langzaam maar zeker dus - het begrip voleinding naar voren brengt.

Maar wanneer ik zeg "cosmische Liefde" of "goddelijke Liefde", dan zijn we nog zo ontzettend ver weg van elk begrip, dat een mens en wat dat betreft ook menige geest, zou kunnen bevatten. Je een liefde voor te stellen, die een heelal omvaamt is moeilijk. Voor een mens is liefde een zich offeren, een bezitten en leven, maar verder dan dat gaat het niet. Wanneer wij over liefde spreken en we laten zelfs alle meer stoffelijke kanten ervan buiten beschouwing, dan komen we toch steeds weer te staan voor het feit: wat is het voor mij? Ik kan, als ik in een vagere wereld of sfeer leef, alleen iets liefhebben, als dat ook voor mij een directe betekenis heeft. En wij kunnen ons niet voorstellen, dat dat heelal over-

al een gelijke betekenis moet hebben voor de een of andere enorme entiteit. Ik vind daarom dat begrip van cosmische Liefde wel heel mooi, maar ik vraag me ook weer af: Wat heeft een mens daaraan? Is dat niet een naam, een begrip dat veel te ver gaat om daarmee eigenlijk wat te doen, om daarmee te werken? Wat we nodig hebben is iets, dat een beetje down to earth, een beetje practischer is.

We ontdekken dan, dat we de hele inwerking van die kracht met alles wat het voor de wereld betekent eigenlijk beter een beetje terzijde kunnen leggen. Het gaat er niet meer om, of die hele wereld in een goddelijke Liefde wordt gebed; het gaat erom wat wij persoonlijk ervaren, wat wij persoonlijk ermee kunnen doen, de wijze waarop wij dit alles voor onszelf realiseren.

En dan staan we al direct aan het begin van grote moeilijkheden, want men zegt op aarde altijd, dat smaken verschillen. Je zou ook kunnen zeggen, dat de voorontwikkeling, de voorgeschiedenis van de mensen verschilt.

Wanneer u behoort tot de zuivere Christus-groep, dan zult u anders reageren dan iemand, die behoort tot een Brahma-groep of een Krishna-groep of een Isis-groep; kortom, dat wat u bent geweest in het verleden, bepaalt eigenlijk hoe u op deze kracht zult reageren. U kunt geen afstand doen van uw eigen wezen, dat kan geen mens. U kunt wel zeggen, dat u anders wilt zijn of dat u hoger of dat u beter wilt zijn, maar als het erop aankomt, dan bent u alleen maar uzelf. En uw achtergronden, uw innerlijk denken, uw problemen, uw behoeften worden niet bepaald door een cosmische wet maar door een persoonlijke ontwikkeling. Alles wat u in uw leven meemaakt en alles wat u ondergaat, dat is evenzeer een kwestie van een zuiver persoonlijke verhouding tot de cosmos en heeft niets te maken met de algemene regels. En dat is maar goed ook, want anders zouden alle mensen op de wereld gelijk moeten reageren en dat zou die wereld vervelend maken en de bewustwordingsmogelijkheden van de wereld enorm beperken.

We moeten dus uitgaan van: Wat ben ik?

Ik leef, dat is waar. Maar hoe leef ik? Ben ik een mens, die met alle dingen tevreden kan zijn? Ben ik een mens, die in alles nog vreugde, nog ergens iets positiefs kan vinden? Of ben ik juist een mens, die voortdurend kritiek heeft en eigenlijk een verbeterden en ontevreden mens is, die in opstand leeft tegen alles en die voor zichzelf alle eisen zou willen stellen, maar misschien dat nog niet eens durft? Een vraag, waarop je eerst antwoord moet geven.

Het is goed om te zeggen, dat je met alle dingen tevreden bent; maar in jezelf denk je anders. En het is goed om te doen, alsof je precies aan de normen beantwoordt, maar van binnen weet je dat het anders is. De kracht, die komt versterkt alles in ons, zowel de positieve als de negatieve waarden; en we zullen daardoor ongetwijfeld intenser leven. Maar voor u op de wereld zal dat betekenen, dat wat in uw leven negatief is (wat dus verkeerd is volgens uw denken en leven, uw verzet tegen de wereld enz.), sterker wordt evenals alles wat u aan goede dingen tegenover de wereld stelt. U kunt daaraan weinig of niets veranderen. Zelf te veranderen is een taak van jaren; dat kun je niet zo maar doen nu je toevallig hoort, dat al het negatieve ook sterker zal worden.

Ja, dan kunnen we natuurlijk ook grijpen naar de een of andere regel of wet. We kunnen b.v. zeggen: Wanneer ik in mijzelf alles, ook datgene wat ik als negatief beschouw, weet om te vormen tot het positieve (althans in mijn uitingen t.o.v. de wereld), dan zal die wereld tegen mij positief zijn. Maar kom je daar zo gemakkelijk toe? Wil je wel alles altijd positief zien? En zelfs als je je bewust bent dat iets positief is of positief noodzakelijk is, durf je het dan wel aan? Je bent wat dat betreft altijd een klein beetje terughoudend, geloof ik. Tenminste, ik ben dat als mens indertijd geweest en ik denk ook dat dat bij u wel het geval is.

Wij staan dus eigenlijk voor een kwestie, dat sommige delen van die kracht de goddelijke Liefde wel representeert; dat is datgene, wat ons tegemoet komt als bevestiging van ons leven en ons wezen. Maar aan de andere kant staan we tegenover wat we zouden kunnen noemen: een goddelijke Rechtvaardigheid. Want alles, wat we niet erkennen als deel van de Liefde Gods, wordt toch versterkt; en als we dat niet prettig vinden, dan zullen we daaraan onderworpen zijn. We zullen daartegen strijden en we zullen die strijd waarschijnlijk verliezen.

Hier ligt dus eigenlijk het eerste probleem van deze tijd. Nu kan ik daarvoor heel mooie woorden gebruiken natuurlijk. We kunnen het uitgalmen; maar galmen heeft zo weinig resultaat, weet u. Als de toestand is, zoals ik heb gesteld, dan is er voor ons maar één uitweg; en dat is proberen al het negatieve in ons leven zoveel mogelijk te beperken, opdat we dus de voor ons negatieve gevolgen zo min mogelijk ondergaan en gelijktijdig alles, wat in ons meer positief is, meer leven, meer krachtig te bevorderen. Zo gezien kom je een heel eind verder.

Gods Liefde is voor ons niet de Liefde, die God voor ons koestert, maar het is de Liefde van God, die wij in onszelf kunnen erkennen; en die erkenning moeten we opvoeren en dat kan wel. Dat kan, zodra we afstand willen nemen van vele vermommingen van jezelf, van heel veel z.g. ernst.

Misschien dat ik wat vervelend ben op het ogenblik. Ik kan me zo echt voorstellen dat u zegt: "Nou, nou, moet dat nu een wijdingsochtend worden?" Maar feiten zijn feiten; en deze feiten worden meer en meer kenbaar. U zult ze zelf in uw dagelijks leven ook in steeds sterkere mate ondergaan. En alle wijding kan ons niet helpen om de feiten weg te vagen.

Wanneer u op het ogenblik ongelukkig bent, omdat u meent dat u niets meer heeft in de wereld, dan kan ik u wel gaan vertellen dat God goed is en dat God u dat alles zal teruggeven, maar u heeft het niet. Die troost kan misschien voor een ogenblik helpen, maar het is geen werkelijk veranderen van waarden. En zo kan wijding in vele gevallen ook niet voldoende zijn om u inzicht te geven in de feiten en moeten we soms vervelend zijn.

In deze inleiding (want dit is natuurlijk een aanloopje geweest) heb ik geprobeerd u het volgende duidelijk te maken:

- 1e De kracht, die op deze wereld inwerkt, kunnen wij noemen: goddelijke Liefdekracht. Maar voor ons is ze zowel positief als negatief.
- 2e Het is onze persoonlijke reactie op deze kracht, die voor ons bepaalt, waar Gods Liefde ligt. Het is onze persoonlijke reactie, die zal uitmaken wat negatief en wat positief is. Laat ons daarom de nadruk leggen op alle positieve waarden in ons leven en dan de negatieve in 's Herennaam maar op de koop toe nemen.

Met deze puntjes hebben we dan een basis geschapen.

Wanneer wij in de kracht geloven (dat is ook altijd nog moeilijk), wanneer wij geloven in Gods Liefde (ook al zouden we zo nu en dan de zaak toch wel anders willen hebben), wanneer we dus ergens een aanvaarding hebben, dan kunnen wij ons aan die kracht overgeven. Dat is voor een mens niet gemakkelijk: zich overgeven aan een kracht. Wanneer God ons wil leiden, dan vinden we dat best; vooral wanneer Hij uitdrukkelijk zegt wat er moet gebeuren en Hij ons ook precies a.h.w. alles in handen geeft, waarmee we moeten werken. Maar als Hij tegen ons zegt: "Ik heb u lief en ik geef u deze wereld. Zoek daarin voor uzelf de positieve waarden, zoek voor uzelf de oplossing die noodzakelijk is, zoek voor uzelf de middelen, waarmee ge moet werken," dan zijn we allen geneigd te zeggen: "Ja, hoor eens God, we hebben U heel erg lief, maar zolang U er niet voor zorgt, behoeven wij het toch ook niet te doen."

Wij, wijzelf zijn aansprakelijk; ook voor al het onaangename en negatieve dat er in ons leven is, zijn wij ten slotte zelf aansprakelijk. Niet prettig om het te horen? We zouden liever zeggen dat het het toeval is of het wrede noodlot of het karma, want dan kunnen we er ergens onder

die aansprakelijkheid uit. Maar het feit blijft bestaan: wij zijn aansprakelijk voor alles in ons leven. En de goddelijke Liefdekracht, die ons wordt gegeven, is een kracht waarmee wij moeten werken. Niet alleen zoals wij het prettig vinden, maar zoals we voelen dat het juist is.

Wanneer wij geloven in een God, dan is het niet voldoende dat wij die God aanvaarden, dan moet die God door dit geloof een kracht worden, een betekenis, een regel, een wet. Pas wanneer wij die God leven, zoals wij erin geloven, kunnen we wat bereiken. En denk nu niet, dat dat geloof de enige voorwaarde is; want een mens, die in zijn God werkelijk gelooft, die moet ook in zichzelf geloven. Op het ogenblik, dat je zegt: "Dat kan ik niet, dat is voor mij onmogelijk of dit past mij niet," heb je een deel van jezelf verworpen.

Nu kan het zijn, dat die verwerping van uit een werelds standpunt volkomen terecht is, maar dan erkennen wij dus dat God voor ons niet volledig werkzaam is. Wanneer wij zeggen: "Gods Kracht in mij betreft alle dingen," dan moeten we niet daarbij zeggen: "behalve dit en dat." We kunnen geen uitzondering maken. Wanneer God zegt: "Ik wil u genezen" en wij zeggen: "Ja, dat kan wel, maar mijn kwaal kan niet meer worden genezen", dan zal die kwaal niet genezen. Maar dan moet je ook eerlijk toegeven: wij hebben gefaald, zelfs als we volledig in God geloven; en wel daardat we niet in onszelf geloven.

Geloven in God en geloven in jezelf is eigenlijk hetzelfde, ergens. God leeft in ons. Van uit ons wezen bouwt God voor ons de bewustwording op; niet van buitenaf maar van binnenuit. Wanneer ik geloof in God, dan moet ik geloven in de zinrijkheid van alles wat er in mijn bestaan is, maar ook in een Kracht, die dit alles beheerst. Wie geen slaaf is van het noodlot, wie niet gebonden is aan omstandigheden, die moet niet wachten tot de wereld wat doet. Want wanneer God zegt: "Zo moet het zijn," dan is het zo; en wij moeten diezelfde Kracht in ons wezen overnemen.

Wanneer u in die nieuwe kracht leert denken "zo moet het zijn", dan zult u ongetwijfeld ook zien dat dit zich verwerkelijkt. Maar dan moogt u niet aarzelen. U moogt niet zeggen "het is onmogelijk" of "misschien is het waar." Het is geen kwestie van hopen. Je moet zeker zijn van de kracht, die in je leeft. En dat is nu het typische van Gods Liefde en de goddelijke Liefdekracht, die dus ook in deze vorm de wereld bereikt: zij maakt voor ons alle dingen mogelijk. Zij geeft ons alles; maar alleen als wij zelf bereid zijn het stuur in handen te nemen. Dus niet halve pogingen wagen of: "nu ja, maar eens kijken wat ervan komt". Neen, wij zijn de actieve kracht. In ons leeft God en door ons wordt alles tot werkelijkheid.

Dit is een tweede punt, dat u goed moet onthouden. Want in deze dagen zult u zien dat heel veel mensen zich door de omstandigheden laten leiden: "nu ja, ik zal wel eens zien"; en: "ja, misschien zal dat wel eens een keer mogelijk zijn"; of: "ik voel wel dat het ergens zou kunnen geschieden, maar ja, wie moet dat doen?"

Ik moet het doen en niemand anders. Ik ben het, die alles scheppen moet, van af een eerste begin van geestelijke kracht (een uitstraling van gedachten) tot aan de volledige verwerkelijking.

Wanneer u zegt: "Misschien kan ik een perpetuum mobile bouwen", dan zult u dat nooit kunnen. Maar wanneer u zegt: "Er is een eeuwige beweging en ik kan die construeren", dan kunt u het wel.

Kijk, dat is ook weer zo iets. God heeft Zijn perpetuum mobile wel degelijk gebouwd. Elk atoom is er één. Waarom zou de mens dit niet kunnen? De mens is het beeld Gods. In zijn werkelijke wezen is hij kracht van Gods Kracht; en wanneer het dus nodig is dat hij die eeuwige beweging construeert op een ander vlak, dan is er God in hem, Die het mogelijk maakt. Maar zodra hij zegt: "Ik kan niet," dan heeft hij daarmee gezegd: "Ik erken beperkingen, ik schep beperkingen voor mijzelf" en tevens elke mogelijkheid van bereiking ter zijde gesteld.

De totale structuur van de cosmos is voor ons, als beperkte wezens, altijd alleen maar kenbaar aan de hand van ons eigen beleven. Alleen wat wij ons kunnen voorstellen, kunnen wij tot werkelijkheid maken, waarin we geloven. Ik zou zelfs verder willen gaan. Wat wij voor onszelf verlangen, is ergens goed. Zodra wij kunnen erkennen waarom en op welke wijze het goed is, zodat wij het volledig in ons kunnen voelen als goddelijk, zullen we het ook moeten verwerkelijken en kunnen verwerkelijken; dan is er nooit een voorbehoud.

Alles, wat met de kracht die komt samenhangt, grenst hier dus ergens aan magie, aan de beheersing van het leven. Een kracht scheppen lijkt de mens onmogelijk; en omdat het hem onmogelijk lijkt, zal hij geen kracht scheppen of beheersen.

Met uw werkelijk leven, met uw persoonlijkheid en al wat ermee samenhangt, is het precies gelijk. Wanneer gij uzelf erkent als deel van dat Goddelijke, dan zult ge ook in de wereld nooit iets kunnen verlangen of iets kunnen doen, dat niet in harmonie is met die wereld. God leeft in alle dingen; dan zult ge dus uit die wereld datgene kunnen putten, wat voor u noodzakelijk is. Dan zal er geen sprake meer zijn van negatief en positief, maar de kwestie van elke uitgestraalde gedachte, die onmiddellijk wordt aanvaard door de cosmos rond u en welke tenminste tot u wordt teruggekaatst door die cosmos. Er is geen beperking. De beperking ligt in ons.

En nu we dit hebben vastgesteld, kom ik aan het derde en voor mij het laatste deel van mijn betoog. U krijgt vandaag nog andere sprekers.

Elke realisatie van kracht in mijzelf zal ik - wanneer ik een mens of een geest ben, die nog niet zover is gevorderd - verbinden aan een zeker aantal voorstellingen. Wanneer ik denk aan b.v. een gelukkig mens, dan denk ik niet alleen aan die mens als gelukkig, maar dan denk ik aan een systeem, aan een orde, waarin hij gelukkig kan zijn. Met andere woorden: wij verwisselen de waarden. Wij moeten niet vragen: "Is het systeem goed?" Wij moeten vragen: "Is de mens goed?" Wij moeten niet vragen: "Is de kracht voldoende?" Wij moeten vragen: "Is die kracht voldoende werkzaam?" We moeten niet vragen: "Is iets mogelijk of onmogelijk?" We moeten vragen: "Is het voor ons aanvaardbaar in persoonlijke zin?" Kunnen we daarop "ja" zeggen, dan is het goed.

We zullen altijd weer - waar we ook gaan in de sferen of in de wereld - hogere krachten ontmoeten, zoals dat heet. We noemen hen Meesters, Engelen, onze geleidegeesten en onze helpers. Al die krachten kunnen alleen voor ons bestaan, indien er een harmonie is tussen hun wezen en het onze. Al die krachten zijn in feite ergens deel van ons. En dat is nu dus de magie, die wij kennen onder de naam van: wetten van identificatie.

Wanneer ik mij volledig identificeer met een voorwerp, een mens of een wezen, zo zal mijn bewustzijn volledig in dat voorwerp, die mens of dat wezen zijn en door dit voorwerp, deze mens of dit wezen zichzelf tot uitdrukking kunnen brengen.

Het is een heel eenvoudig wetje, dat ontzettend veel wordt gebruikt. Maar datzelfde wetje geldt ook voor alle hogere krachten. De vraag is dus niet meer: Heb ik wel een geleidegeest; en als ik er een heb, hoe is die geleidegeest? De vraag is: Kan ik mij een geleidegeest voorstellen volledig harmonisch met mijn wezen? Is dat het geval, dan zal die geleidegeest er inderdaad zijn. En dan leeft hij niet buiten mij als iets, dat zich nog in het bijzonder kenbaar moet maken, b.v. door 's nachts tegen het voeteneind van het bed te komen kloppen of zo. Neen, dan heb ik iets, dat in mij spreekt. De band ligt in jezelf. En dit geldt niet alleen voor een enkele geest, dat geldt voor elke kracht, die u zich kunt voorstellen.

In God zijn alle dingen. In God zijn alle dingen mogelijk. Wanneer u daarmee op de juiste wijze harmonie bereikt, dan leven die dingen in u. Het is niet zo, dat God Zijn krachten voor ons tot uiting brengt maar door

ons en uit ons. Het is niet zo, dat God ons van buitenaf Zijn harmonie oplegt; het is zo, dat wij van binnenuit de goddelijke harmonie tot uiting brengen. En die totale kracht, die op het ogenblik de wereld benadert, verscherpt dit proces. Hoe meer wij van buiten verwachten, hoe minder we krijgen. Hoe meer wij vertrouwen op wat men ergens wel zal doen of wat misschien door de geest of iemand anders wel zal worden voorbereid, hoe minder tot stand komt. Maar wanneer wij uitgaan van onszelf, van de kracht, die in ons leeft en daarbij geen begrenzungen, geen onmogelijkheden erkennen, dan zijn alle dingen mogelijk. En dan zullen we juist, omdat die kracht nu zo sterk rond ons is, veel feller en scherper onze reacties kunnen wekken in de wereld buiten ons. Dan zullen we veel juister en gelijktijdig ook nuchterder, normaler dan ooit tevoren alles tot stand kunnen brengen. Wanneer wij ons op het ogenblik de slaaf maken van een leiding of van een gebeuren zonder meer, dan zullen wij veel meer gebonden zijn en zullen we veel meer tegenslag en teleurstellingen moeten verwerken dan we ons kunnen voorstellen.

In deze grote kracht werken ontelbare Meesters. Meesters, die u misschien nog heel wat hoger schat; die u God noemt of Gods zonen of Leraar of Boeddha. Hun werken, hun doel is dus niet - ik zeg het nog eens nadrukkelijk - om u van buitenaf beter te maken, maar om in u de harmonie, het begrip en de kracht te wekken, waardoor u kunt uiten wat in u nieuw is, zodat u de oude problemen, de oude frustraties leert oplossen en u leert begrijpen dat niets, maar werkelijk niets onmogelijk is, indien het voor uw begrip mogelijk is. En dat niets van buitenaf komt, maar dat het allemaal in de eerste plaats van binnenuit tot stand komt. Dat ù het bent, die a.h.w. de roep de wereld inzendt en dat het de echo van het gevolg is, die u daarna ondergaat. Maar ù bent de originerende kracht.

Ik hoop niet dat u me kwalijk neemt dat ik een ogenblikje van uw kostbare zondagtijd daarvoor in beslag heb genomen. Hoe belangrijk het voor u is dit te beseffen, kan ik u niet eens vertellen. Ik kan u alleen zeggen: wij van onze kant willen u graag helpen, maar we kunnen het alleen, indien u het ons toestaat; d.w.z. wanneer u in de eerste plaats die kracht uitzendt, waarop wij mogen en kunnen antwoorden; de harmonie, die van u uitgaat en door ons beantwoord de kracht ook in uzelve tot een realiteit heeft gemaakt.

Nu ga ik plaats maken voor een andere spreker, die misschien het wijdingselement wat beter te pakken heeft dan ik en wiens welsprekendheid misschien een beetje groter is dan de mijne.

-:-

Vrienden, ik weet niet, of u had gedacht aan het snoepje van de week: de buitengewone spreker, die stond te wachten? Als het zo is, dan ben ik een teleurstelling. Maar ja, wij zullen dan toch in ieder geval proberen om ergens op deze zondag een element te vinden dat voor ons belangrijk is. En dan, zoeken naar wijding is altijd ook weer zoeken naar waarheid.

Weet u, er zijn altijd degenen, die een brug bouwen tussen de goddelijke werkelijkheid en de beperkte of z.g. schijnwereld, waarin wij leven. Tussen Maja en werkelijkheid bestaat een eeuwige band; en deze band moeten wij in onszelf leggen en maken tot een waarheid. Het is zo even gezegd. Maar er is meer dan dit.

Ik kan nooit mijzelve genoeg zijn; want waar ik tracht mijzelf genoeg te zijn, daar ben ik afgesloten van al wat leeft; daar is het de dood, die mij omgeeft en mij teruggedrijft tot het duister van mijn eigen, meest sombere gedachten. Ik ben altijd deel van het leven en van het Al. En er is

altijd weer een Meester, een Leraar, die voor mij een brug bouwt tussen een werkelijkheid, waarin ik niet alleen maar een ego ben en een wereld, waarin ik behoor tot een geheel, waar ik bij hoor, waar geen noodzaak is om een onderscheid te maken, waarin wij allen tezamen Gods beeld zijn.

Die grote Meesters en Leraren zijn soms tamelijk verkeerd begrepen. Wanneer Jezus zegt: "Ik ben u de weg en ik ben u de waarheid", dan denken de mensen onmiddellijk: o, hij is het; dus nou hoeven we ons niet druk meer te maken. Hij is de weg en hij is de waarheid; en wat hebben we verder nodig?

Ach, arme Jezus, heeft hij niet geprobeerd met zijn wezen, met zijn leven, met zijn leer voor de mens een brug te slaan tussen het Koninkrijk Gods (de werkelijkheid) en de beperkingen van het menselijke bestaan? Heeft hij niet met zijn hele leven getracht u te doen inzien dat het niet belangrijk is, hoe arm of hoe rijk je bent, hoe gezond of hoe arm je bent; dat waar de harmonie komt alles zichzelf vervult?

Heeft hij niet geprobeerd duidelijk te maken, dat je melaatsen kunt genezen, dat je doden kunt opwekken? Dat er nergens een grens bestaat?

Ach, Jezus wilde een brug bouwen. Een brug over de afgronden van de tijd en van menselijke beperkingen. En ziet, de bouwer hebben ze tot brug verklaard en de brug zelf zijn ze vergeten. De kracht hebben ze terzijde geschoven en in plaats daarvan hebben ze de naam gesteld en ze hebben het de "macht" genoemd.

En zo is het altijd weer gegaan. Ergens is de levende kracht, ergens is de intensiteit van het bestaan. En dan komt er een wezen, dat de werkelijkheid beseft en die werkelijkheid wil terugbrengen tot een wereld van waan, waarin de werkelijkheid zich kan ontplooiën; die een brug wil slaan, waarover iedereen de werkelijkheid voor zich kan vinden. Maar dan noemen ze het een inwijding, een gang naar Hades. Ze noemen het Jezus, ze noemen het Boeddha, ze noemen het het achtvoudig pad. Ze geven er alle namen aan, behalve de ene die noodzakelijk is: innerlijke waarheid, innerlijke aanvaarding.

Uit de verre verte van het lang vergeten begin der schepping klinken ons nog steeds velerlei kreten in de oren, velerlei impulsen, die lang geleden zijn uitgegaan en waaraan ons wezen is ontgroeid. Kreten, die gericht zijn tot ongevormde stofdeeltjes, die ergens in ijle wolken verder drijven, gedragen op een magnetische stroom misschien tussen de sterren. En wij, die veel verder zijn, met een bewustzijn dat bijna de cyclus voleind zou kunnen hebben, wij luisteren naar het primitieve en wij spreken: "Gij zult en gij zult niet." Wij spreken: "Ik moet toch eerst voor mezelf zorgen en ik moet eerst mijzelf vormen." En wij zeggen: "Wat ik ben, dat weet ik; en wat er rond mij is, dat weet ik nog niet. Ik moet toch allereerst op mijzelf afgaan." En wij zeggen: "Ik weet toch in mijzelf wat ik ben en wat ik niet ben."

De eerste vormende principes, het eerste verschil tussen buitenwereld en persoonlijk bestaan, de eerste vorming van bewustzijn, die kreet die nog altijd door het Al heenklinkt van de eerste dag af, daarop geven we antwoord met ons volle wezen. "Ja, maar ik kan toch niet anders", zeggen we dan en we begrijpen niet, hoe er andere stemmen uitgaan, andere krachten, die tot ons spreken. Vormende krachten, die deel zijn van het scheppend bevel van het eerste Woord en die bestemd zijn voor ons, maar waaraan we ons liever onttrekken, omdat we teruggrijpen naar die verborgen oudheid.

Wat zou die stem wel zeggen, die tegen ons spreekt? O ze worden soms weerkaatst in de leer van de grote Meesters. Die waarheden worden telkenmale weer geboren, op aarde, maar we weten er geen weg mee.

"Heb uw naaste lief." O, dat willen we allemaal wel geloven, want we hebben altijd wel ergens een naaste, die we willen liefhebben. Maar: "Heb uw vijanden lief". Kunnen we dat? Kunnen we begrijpen, dat weerloosheid in het Goddelijke de grote kracht en de grote waarheid is?

O, we zouden het moeten beseffen, want we hebben het machtigste wapen van al; we hebben een bewustzijn. Een bewustzijn, waarin God woont. Een bewustzijn, waardoor wij de wereld kunnen herscheppen, waardoor wij de sferen kunnen omvormen van een helse tuin vol kruipende reptielen tot een Eden vol lust en eeuwigheid.

Wij, wij zijn de scheppers. En de roep, die van uit de oneindigheid tot ons klinkt, is de roep: "Mens, schep! Mens, pas je wereld aan aan wat je weet, dat voor jou goed en noodzakelijk is! Mens, grijp toch niet naar een wapen, grijp toch niet naar geweld, naar macht, naar heerschappij, naar bezit. Grijp naar de innerlijke kracht in jezelf en leef uit die kracht en werk uit die kracht!"

Wat geven we voor antwoord? "Ja, ja, ik zou het wel willen doen, maar als ik geen wapens heb en een ander wel, wat kan er dan gebeuren? Dan zal hij me onderdrukken, dan zal hij me pijnigen, kwellen en me neerslaan."

Dan zegt de oneindigheid: "Indien je dat toelaat en dat gelooft. Maar als je het niet erkent, dan gaat het aan je voorbij en de eeuwigheid blijft."

Wij zeggen: "Ja, maar die eeuwigheid ligt zover. Wij willen niet de eeuwigheid, God, wij willen het nu hebben. Ik wil niet later gezond en eeuwig zijn. Ik wil nu gelukkig en gezond en sterk zijn. Ik wil niet later de goddelijke Liefde kennen, ik wil haar nu kennen. Ik wil haar weerkaatsen in alle mensen en ik wil haar beleven."

Dan luisteren we weer en dan komt weer die eeuwige opdracht: "Schep voor uzelf. Gij zijt kinderen Gods. Gij hebt het scheppend geweld voor de wereld, die ge erkent. Zodra ge alleen vertrouwt op de kracht, die in u woont en op niets anders en uit deze kracht uw wereld omvormt, wanneer ge niet erkent wat negatief is, zo zult ge uw volmaking scheppen en uw eigen cosmos, uw eigen wereld en uw eigen beeld en gelijkenis. Gij zult het oneindige zelfs in de eindigheid kunnen herkennen."

En wat zeggen wij: "Ach, we vinden het allemaal mooi, God. Het zal wel waar zijn. Maar kijk nu eens naar mij, daar zit ik nu toch maar mee. Ik voel wel, dit zou beter en dat zou noodzakelijk zijn, maar ik kan het toch niet doen. Dat past niet, dan denken de mensen dat ik gek ben. En God, ik zou mezelf gezond willen scheppen, ik zou mezelf sterk of ik zou mezelf jong willen scheppen, maar God, dat gaat toch niet?"

En waarom gaat het niet? Omdat we teruggrijpen naar de beperkingen van het "ik", van het ego. Welnu, misschien dat we hier terug kunnen grijpen naar het oosten.

Er zijn Meesters, die hun lichaam neerleggen als wachter ergens aan de grens van een dorp of langs een weg. Het lichaam blijft liggen, weken en maanden. Heel langzaam, onmerkbaar haalt het adem, het bloed circuleert nog net, maar je kunt het haast niet eens meer zien. De vogels komen en ze nestelen misschien op het lichaam, het gras groeit eroverheen, maar het lichaam leeft. En dan zeg je: Wat is dat nu? Is dat dan een ingewijde? Eén, die zo dit alles achterlaat?

Maar de ingewijde zelf is meer dan zijn lichaam. Hij is een figuur, die nu hier dan daar kan verschijnen. Hij is een kracht, die werkt. Hij schept iets. Hij is niet gebonden aan zijn lichaam. Integendeel, zijn lichaam is voor hem alleen maar zo iets als een anker dat je uitwerpt, opdat je kunt terugkeren naar dezelfde plaats, meer niet.

Als je kunt leren om het zo te zien: het stoffelijk bestaan betekent een belichaming. Maar dat lichaam is slechts een anker dat je uitwerpt uit je werkelijke persoonlijkheid om een tijdlang te kunnen bestaan om een zeker aantal ervaringen op te doen of om een bepaalde taak te kunnen volbrengen. En alles wat je overkomt is eigenlijk niets anders dan een enkele rimpeling in de zee van oneindigheid. Als je dat als mens zo zou kunnen zien, hoe dicht zou je bij de werkelijkheid staan!

De Meesters, die voor ons deze bruggen tussen beperkte wereld en oneindigheid proberen te bouwen, zij maken ons steeds weer duidelijk dat het in onszelf ligt. Het Koninkrijk Gods ligt in u; en het pad gaat men in zijn eigen wezen. Men richt in zichzelf de pijlers op en bouwt in zichzelf de tempel, enz.

Zo kan ik doorgaan tot in de oneindigheid, want een ieder heeft het op zijn manier gezegd. Niet alleen degenen die nu worden erkend als ware profeten, maar ook degenen die nu misschien worden uitgelachten als vergeten filosofen of als afgoden en afgoden-dienaars.

Zei zelfs het oude genootschap van Isis, waarover zo nu en dan hier wel eens wordt gesproken, niet:

Ik stijg met het licht, ik troon op de aarde en ik reik tot de zon.

En in mij leeft alle kracht en in mij is alle macht en in mij is het leven en van uit mijzelve ben ik het leven.

Zeker, dan komt er weer een hulde aan Isis. Maar wie is Isis eigenlijk? Is Isis eigenlijk niet een vermenschlijkt beeld van de krachten der natuur, van de eeuwige ritmen der oneindigheid? En is haar ziel, haar licht, haar macht eigenlijk niet Gods macht? Wie dat niet begrijpt, ach, die gaat eraan ten onder. Maar wie beseft, hoe al deze dingen, deze ritmen en krachten eenzelfde zin hebben, eenzelfde betekenis, die moet toch ook op een gegeven ogenblik beseffen, dat het een kwestie is van het innerlijk en alleen maar het innerlijk. De buitenkant is onze uitdrukking. Wat ik in mijzelf erken, dat moet ik ook in de materie, via een stoffelijk lichaam, zoals u heeft, uiten. Want ik kan het niet in mijzelf besloten houden. Maar in mijzelf ligt de band, in mijzelf ligt de wet, in mijzelf ligt de kracht.

En dan kan ik hieraan misschien wel een aardig citaat vastknopen, tenminste als u niet bang bent voor citaten.

"Wanneer God leeft in Zich en in Zich alle schepping heeft geschapen, zo heeft Hij Chronos wel verslagen.

En ziet, gered uit de tanden van de tijd is het werkelijke leven; en zo zijn de goden geboren."

Er is een God. En in die God is de tijd het begrip van bestaan. Maar er zijn altijd weer krachten, die wij moeten redden uit dit begrip van gebonden bestaan, die we de vrijheid moeten laten; dat zijn de goden.

"Ook in ons vermorzelt Chronos deel na deel het leven, vermalend ons tussen zijn kaken van de dag en de nacht.

En zo is ten slotte een leven volbracht; en het poeder wordt op de aarde neergeworpen om te vergaan."

Maar is het bestaan dan niet meer dan dit? Wij weten het antwoord: het bestaan is wel degelijk meer dan dat. Maar zolang wij ons ketenen aan die kleine dingen, wat kunnen we dan doen? We moeten ergens de oerkracht erkennen, de kracht waaruit alle dingen leven. We moeten de waarheid, de werkelijkheid in onszelf dragen; en die waarheid, die werkelijkheid moet alles domineren. Die moet de drijfveer zijn van ons bestaan in elke sfeer en in elke wereld. Die moet bepalend zijn voor wat we doen en wat we laten, voor wat we zijn en wat we niet zijn. We moeten antwoord geven op het bevel dat voor ons bestemd is. En dat bevel is: werkelijke liefde. Dat is een liefde, die alle dingen ziet als één, die in alle dingen zichzelf ziet leven. Die niet meer wil volstaan met het trekken van een scheidslijn, die zegt: "Maar ik ben mens en verder kan ik niet gaan"; of: "Ik ben geest en dit zijn de grenzen van mijn sfeer," maar die wil zeggen: "In alle dingen leef ik, want in alle dingen leeft God."

O, als we maar zover konden komen, dan zouden we de kracht kennen, de werkelijke kracht waar het om gaat. Dan zouden we antwoord geven op dit bevel van de cosmische liefde, dat eigenlijk betekent: beleef uzelf in alle

dingen en beperk uzelve niet, doch leef uzelf in al datgene wat u spreekt van God.

Hier heb ik misschien op mijn manier iets herhaald dat mijn voorganger al heeft gezegd. Maar we moeten toch nog een stap verdergaan, geloof ik. Want als we eerlijk zijn, dan zeggen we: Dit is theorie, maar hoe kan ik antwoorden op een stem, die ik niet hoor? Hoe kan ik antwoord geven op een wet, die ik niet ken? Hoe kan ik geloven in een werken met een kracht, die ik niet eens kan hanteren?

En dan denken we maar weer aan datzelfde woord dat Jezus en anderen hebben gegeven: geloof.

"Uw geloof heeft u behouden". "Uit uw innerlijk geloof is de openbaring geboren". "Uit uw innerlijke aanvaarding zijt ge gekomen tot erkenning der waarheid". Allemaal woorden uit het verleden, maar woorden die waar zijn.

Geloof. Waarom dan geloof? Omdat het geloof de beperkingen wegwerkt, waarmee we worstelen. Omdat het geloof in de plaats van onze overwegingen en onze bedenkingen, onze pijnlijk getrokken grensjes van wereld en sfeer, van trilling, stelt: eenheid, kracht. Alles is mogelijk. En wanneer ik de harmonie maar herken, zal de mogelijkheid gerealiseerd zijn.

U denkt misschien: Ik zou macht willen uitoefenen. Macht, wanneer ge erin gelooft. Maar het moet een macht zijn van God. Wanneer ge macht begeert voor uzelf, dan hebt ge u van God afgezonderd en dan spreekt die macht niet meer, dan is ze een illusie en vergaat ze met de tijd.

Ge wilt licht, ge wilt leven? In u is licht en leven onuitblusbaar, eeuwig. Maar wanneer ge er niet in gelooft, dan komt er misschien een overgang en leeft ge in een sombere wereld; dan meent ge ten onder te gaan, te vermolmen met uw lichaam. Wanneer ge erin gelooft dan is er licht, dan is er vreugde, dan is er leven.

Ergens boven het redelijke moet eerst de innerlijke aanvaarding liggen. Dat wil niet zeggen dat je als mens of als geest onredelijk moet zijn, helemaal niet. Het is niet de zegepraal van het onverstand en de onwetendheid. Neen, het is de basis van alles. Dat is geloof. Het is een innerlijk erkennen dat niet redeneert, dat de kracht accepteert zonder meer, dat geen begrenzing toelaat tussen zich en de schepping, tussen zich en God; en vandaaruit mag je dan redeneren met menselijk verstand. Maar dan is het woord "onmogelijk" gestorven; dan bestaat er geen onmogelijkheid en geen onvermogen meer. Dan bestaat er geen "kan wel en kan niet", geen "mag wel en mag niet". Dan is er alleen nog maar God.

En mijn wezen zegt mij: Zo is het goed. Mijn rede zegt mij: Zo is het goed. Mijn geestelijk bewustzijn zegt mij: Zo is het goed. En dan leef ik eruit, dan werk ik eruit, dan schep ik eruit en dan ben ik werkelijk. Dan heb ik de brug overschreden, die de Meesters hebben gebouwd. Want men denkt vaak, dat de eeuwigheid buiten uw wereld en buiten uw tijd ligt. Maar de eeuwigheid en uw wereld zij zijn toch precies hetzelfde, alleen is uw wereld een stofje in het Al; en gij staart u blind op een stofje en ge ziet niet een wereld, die volledig bestaat, ge ziet niet de werkelijkheid.

En de tijd? de tijd is deel van de eeuwigheid. Elke seconde, die voorbij gaat, is één stip in die onbeperkte grote massa, die we eeuwigheid noemen. Maar gij kijkt naar de stip en niet naar het geheel. Ge ziet niet de samenhang van alle dingen, maar ge ziet het afbrokkelen van iets, dat gij meent dat verloren gaat, terwijl de tijd voortbestaat en al wat was en wat in uw bewustzijn verder klinkt, voortbestaat.

Het is natuurlijk gemakkelijk om erover te praten, maar je moet ergens de consequenties hiervan durven trekken. En die consequenties zijn: Wanneer wij leven uit geloof en uit eeuwigheid, dan is het niet aan ons te vragen: hoe en waarom en wat? Dan moeten wij beseffen: uit ons geloof vloeit dit voort. En dan zullen we al ons weten, al ons verstand, al onze middelen gebruiken om dat tot werkelijkheid te maken.

En dan, ja, dan zullen ze ons misschien ook eens Meester noemen, wanneer we het zover brengen. Tot die tijd zijn we allemaal volgens ons eigen idee arme sukkelaars, die moeizaam door de tijd trekken, hopend op een eeuwig leven, waarin het beter is, terwijl we dat eeuwige leven en al datgeen wat we denken dat later beter zal zijn, nu bezitten, nu zouden kunnen hebben.

Zijn uw ogen blind voor die andere wereld, die nu de uwe is? Dat is ook ten dele, omdat ge niet gelooft in dat zien en dat weten, of omdat ge meent dat het uw wezen is dat bestemt wat ge wel en wat ge niet ziet.

Zijt ge doof voor de stemmen van de oneindigheid, die van ver achter vogelenzang, zonneschijn en mensenstemmen doorklinken, altijd weer? Geloof me, het is niet uw gehoor, dat fout is, maar het is doodgewoon uw geest, die het afwijst, die het niet kan verwerken, die er niet mee wil werken.

Ge zegt altijd: "O, als ik maar leiding had, dan zou ik veel bereiken." Maar ge zijt niet blind en ge zijt niet doof en ge zijt niet verlamd en ge zijt niet machteloos in wezen. Ge hebt die leiding niet nodig. Ge weet heel goed wat ge moet doen. Ge zoekt altijd naar een ander, die u bevestigt wat ge moet doen. En ge zoekt altijd naar een Meester, die u zijn regels geeft, opdat ge daarmee zalig kunt worden, terwijl de eeuwigheid en de zaligheid en al wat ge u kunt voorstellen en méér in uzelf draagt.

Dat is de boodschap, die ik u vandaag zou willen brengen. Het is natuurlijk allemaal heel mooi en zelfs om er enthousiast over te worden. U zegt nu allemaal: "Ja, ja, ja," Misschien heeft u wel ergens gelijk. Ik kan het ergens wel aanvoelen. Maar dan komen alle "maren" en tegen de tijd dat u de helft van uw "maren" heeft opgesomd, is de boodschap, die ik heb getracht te brengen allang weer dood.

Er is geen maar. Er is slechts: Wat willen we zelf zijn? De grote cosmische kracht maakt ons meer onszelf. En dan is al ons scherper formuleren en scherper definiëren - in het positieve zowel als in het negatieve - de kracht. Maar wat we zijn, dat bepalen we zelf. Laten we ons dan niet al te druk maken over al die dingen. Laten we alleen maar eens zeggen: Wat spreekt er in mij? Wat voel ik nu in mijzelf aan? Wat is goed en noodzakelijk? Wat erken ik in mijzelf als mogelijk? En laten we eens beginnen om dat werkelijk te maken. Laten we al het andere dan maar rusten. Laten we eenvoudig beginnen bij de kleine en onbelangrijke dingen en laten we niet proberen om meer te zijn dan we geloven te kunnen zijn; of meer te doen dan we voelen, dat we kunnen doen. Maar laten we voelen: dit is voor mij. Dit is mijn taak; of dit is mijn vreugde; of dit is mijn leven; of dit is mijn aanvaarding van een kracht; of dit is mijn weg tot een kracht. Laten we dat nu eerst maar eens doen. Heel gewoon en heel eenvoudig. Misschien dat we dan zover komen dat we iets beseffen van dit geloof, van deze brug tussen eeuwigheid en tijd. En dat we uit onze waanwereld een steeds groeiend inzicht in de werkelijkheid kunnen maken.

En wanneer de kracht, die in deze dagen heerst, u en ook mij en alle anderen daarbij mag helpen, opdat we meer één-zijn, opdat we niet meer in verdeeldheid maar in een perfect samenwerken in de goddelijke Liefde volbrengen, dan komt dat andere ook wel.

Laat ons beginnen waar we kunnen en durven beginnen. Het is belangrijker nu te beginnen aan een schijnbaar onbelangrijke of aan een misschien niet geheel besepte taak, dan de eeuwigheid te overwegen en daadloos te blijven.

Vrienden, zie hier mijn zondagboodschap. Ik hoop, dat u het ermee kunt doen. De laatste spreker zal voor u sluiten. Ik zou zeggen, vergeet niet dat er wolken komen na de zon, maar dat de zon die van binnen schijnt door geen enkele wolk kan worden verduisterd.

-:-

H E T W O O R D.

In den beginne was het Woord. Uit diep-verhuld denken voortgekomen, werd het tot een trilling, die de dromen maakte tot een werkelijkheid; want zo het Woord zich kennen laat, werd uit het Woord de kracht geboren; en de kracht was daad.

In het Woord, door alle tijden, weerklinkt de klank der eeuwigheid en zingt de kracht; en wordt de macht herleid tot mogelijkheid, tot werkelijkheid. En als het Woord zichzelf niet slechts klinkt maar erkennen laat, zo wordt het Woord de weg van streven, wordt het woord de kracht van daad.

En het Woord is diepe kracht gegeven; een siddering, die heel het Al doortrilt, die alles in zichzelf doet beven en uit zich doet ontstaan het streven, dat één-maakt kracht en eeuwigheid; want het Woord is sterker dan de tijd.

De trilling en de klank verzinken in de oneindigheid en dat wat klinkt wordt stom. Maar de kracht zo geschapen, de gedachte volbracht, de macht die tot de daden drijft, dat is de pen van 't eeuwig leven, die in de eeuwigheid nu schrijft de kracht, die God u heeft gegeven.

Zo, waar gij woorden klinken laat, erken: het is niet genoeg te spreken. Slechts waar het woord weer baart de daad, kan het d'oneindigheden breken en doen erkennen 't waar bestaan, waarin het woord steeds voort kan klinken. Maar hij, die daadloosheid erkent als juist, zijn leven moet vergaan.

Het Woord werd ons als kracht gegeven. En wie als kracht het Woord gebruikt, die maakt daarmee een sfeer, een wezen, dat in de tijden voortbestaat en in de mensen soms heeft neergeschreven wat het Woord betekent; zodat het Woord altijd zijn wezen achterlaat.

En het Woord is ons gegeven als een kracht, mits het Woord niet slechts is de ledigheid, waarmee wij verhullen de werkelijkheid, die in ons leeft. Maar het Woord is de weerklink van de gedachte; want zo het Woord spreekt uit de werkelijkheid van ons wezen, zo spreekt uit het Woord de daad; en uit de daad wordt de werkelijkheid geboren.

Ik wil dan ook deze bijeenkomst besluiten met te trachten de kracht van het woord op te roepen. De kracht van het woord wil ik dan zien als Gods kracht; en mijn woord als een splinter van het grote Woord, dat is de naam der schepping.

Uit God, uit het licht, uit de werkelijkheid spreekt Gij tot mij; en ik antwoord Uw stem.

Geef mij de lichtende Kracht om mijn wezen te beheersen en te erkennen tot daad.

Geef mij het besef van de ware liefde, die het Al omringt, opdat ik waardig in U gaande, beantwoorde aan uw scheppend Woord, o God.

Ommetwille van de liefde, die Gij koestert voor al wat is en leeft, laat in mij nu Uw Woord herklinken; het Woord dat mij bestemming geeft om uit U gaande tot U te komen.

In de naam van de allerhoogste Kracht, in de naam van de levende Werkelijkheid, die in ons bestaat, in de naam van de Meesters en de lichtende machten, die de wereld nabij zijn, zij ons licht, zij ons kracht, zij ons de ware liefde van Al in al gegeven.

Daarmee geloof ik dat ik mijn beschouwing mag beëindigen, vrienden. Ik besluit met de wens, dat u uit de woorden ergens voor uzelf de praktische waarde zult putten, waarmee u in deze dagen zo onnoemelijk veel kunt bereiken.

: - : - :